

Arrest

nr. 201 033 van 13 maart 2018
in de zaak X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. ACER
Brugstraat 5/18
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 13 oktober 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 14 juni 2017 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 januari 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 februari 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat A. ACER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. WILLEMS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, dient op 25 april 2017 een aanvraag in voor een machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 14 juni 2017, met kennisgeving op 13 september 2017, verklaart de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris genoemde aanvraag onontvankelijk. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 25.04.2017 bij onze diensten werd ingediend door:

C., S. (...) (R.R.: (...))

Geboren te Istanbul op (...).1977

Nationaliteit: Turkije

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

Artikel 9ter §3-1° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art. 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen; de aanvraag bevat niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België.

In de aanvraag d.d. 25.04.2017 wordt geen adres van effectieve verblijfplaats vermeld. Betrokkene vermeldt als postadres het CAW Antwerpen, doch dit adres kan niet beschouwd worden als het adres van effectieve verblijfplaats. Bijgevolg ontbreekt het bewijs of betrokkene daadwerkelijk en feitelijk in België verblijft. Aangezien alle ontvankelijkheidsvoorwaarden dienen vervuld te zijn op het ogenblik van de indiening van de initiële aanvraag, dient de aanvraag onontvankelijk verklaard te worden (arrest 214.351 RvS d.d. 30.06.2011).”

2. Over de rechtspleging

Waar de verwerende partij in haar nota vraagt de kosten ten laste van de verzoekende partij te leggen, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging geniet, zodat aan geen van de partijen kosten van het geding ten laste kunnen worden gelegd. Het beroep is immers kosteloos.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de materiële en formele motiveringsplicht, van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de rechten van verdediging en van “het algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur, met name het algemeen rechtsbeginsel van de zorgvuldigheid”.

Het middel luidt als volgt:

“De aangehaalde wetsbepalingen leggen de verplichting tot formele en materiële motivering die op de tegenpartij rust, vast, net als de plicht om zich niet schuldig te maken aan machtsoverschrijding.

Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed

Aan artikel 62 Vreemdelingenwet is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is (R.v.St., nr. 43.522, 29 juni 1993, R.A.C.E., 1993), en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant (R.v.St., nr. 53.583, 7 juni 1995, Rev.dr.étr. 1995, 326) ofnog duidelijk, nauwkeurig enter zake dienend (R.v.St. nr. 42.199, 8 maart 1993, R.A.C.E., 1993).

Artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepalen het volgende :

“Artikel 2: De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

artikel 3: De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermeldende die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn. ”

De motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur vereist dat de motivering van een bestuurshandeling die een aanvraag verwerpt volledig, precies en relevant is (R.v.St, nr. 55.056, 7 september 1995, Rev.dr.étr. 1996, 249).

Verzoeker meent dat bovenvermelde rechtsregels door de Dienst Vreemdelingenzaken in casu werden geschonden en dat alleszins de materiële motiveringsplicht werd geschonden.

Verzoeker vordert dan ook op grond van een schending van materiële maar ook de formele motiveringsplicht de vernietiging van de bovengenoemde beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken.

De motivering van de dienst Vreemdelingenzaken is op geen enkele wijze afdoende, nauwkeurig en volledig.

Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet bepaalt wat volgt:

"§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die beschikt over een identiteitsdocument en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De vreemdeling dient alle nuttige inlichtingen aangaande zijn ziekte over te maken. De beoordeling van het bovenvermeld risico en van de mogelijkheden van behandeling in het land van oorsprong of het land waar hij verblijft, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer die daaromtrent een advies verschaft. Hij kan zonodig de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op :

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet het voorwerp van een definitieve beslissing heeft uitgemaakt of die een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar verklaard administratief cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken;

- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoonde.

§ 2. De in § 1 vermelde deskundigen worden benoemd door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad.

De Koning stelt de procedureregels vast bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad en bepaalt eveneens de wijze van bezoldiging van de in het eerste lid vermelde deskundigen.

§ 3. De minister of zijn gemachtigde verklaart de ingeroepen elementen onontvankelijk in de gevallen opgesomd in artikel 9bis, §2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

§ 4. De bedoelde vreemdeling wordt uitgesloten van het voordeel van deze bepaling, wanneer de minister of zijn gemachtigde van oordeel is dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de betrokkene handelingen gepleegd heeft bedoeld in artikel 55/4."

Artikel 9 bis, §2, 1°-3° van de Vreemdelingenwet somt de volgende gevallen op waarbij de aanvraag om machtiging onontvankelijk dient te worden verklaard:

"§ 2. Onverminderd de andere elementen van de aanvraag, kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden en worden onontvankelijk verklaard :

1 ° elementen die reeds aangehaald werden ter ondersteuning van een asielaanvraag in de zin van de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 en die verworpen werden door de asieldiensten, met uitzondering van elementen die verworpen werden omdat ze vreemd zijn aan de criteria van de Conventie van Genève, zoals bepaald in artikel 48 /3, en aan de criteria voorzien in artikel 48/4 met betrekking tot de subsidiaire bescherming of omdat de beoordeling ervan niet behoort tot de bevoegdheid van die instanties;

2° elementen die in de loop van de procedure ter behandeling van de asielaanvraag in de zin van artikel 50, 50bis, 50ter en 51 hadden moeten worden ingeroepen, aangezien zij reeds bestonden en gekend waren voor het einde van deze procedure;

3° elementen die reeds ingeroepen werden bij een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

4° elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter. "

Artikel 7, §§ 1 en 2 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna : het KB van 17 mei 2007) bepaalt wat volgt:

"§1. De aanvraag van de machtiging tot verblijf, bedoeld in artikel 9ter, § 1, van de wet, moet ingediend worden door middel van een aangetekend schrijven gericht aan de gemachtigde van de minister. De aanvraag gaat vergezeld van de volgende documenten en inlichtingen:

1 ° hetzij een afschrift van zijn nationaal paspoort of van zijn identiteitskaart, hetzij de motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9ter, § 1, derde lid, van de wet; '

2° een medisch getuigschrift aangaande zijn ziekte bedoeld in artikel 9ter, § 1, van de wet;
3° enige andere dienstige informatie of enig ander dienstig stuk met betrekking tot zijn ziekte waarover hij beschikt op het moment van de indiening van zijn aanvraag;
4° het adres van zijn feitelijke verblijfplaats in België"

§2. Onverminderd artikel 9ter, §3, van de wet, verklaart de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk indien de in §1 vermelde documenten en inlichtingen niet of slechts gedeeltelijk bij de inleidende aanvraag werden gevoegd, of indien deze aanvraag niet werd ingediend door middel van een aangetekend schrijven.

In het tegenovergestelde geval geeft de gemachtigde van de minister de instructie aan de gemeente om de betrokkene in te schrijven in het vreemdelingenregister, en hem in bezit te stellen van een attest van immatriculatie model A. Dit attest wordt ingehouden indien de betrokkene zonder geldige reden geen gevolg geeft aan een uitnodiging van de behandelende ambtenaar-geneesheer of deskundige. "

De aanvraag 9ter kan met andere woorden onontvankelijk worden verklaard in de volgende situaties :

- indien men zich bevindt in een van de gevallen beschreven onder artikel 9ter, §3 van de Vreemdelingenwet (ook verwijzend naar artikel 9bis, §2, 1°-3° van de Vreemdelingenwet), - indien men zijn aanvraag niet met een aangetekend schrijven heeft gericht aan de gemachtigde van de minister c.q. staatssecretaris,

- indien de in artikel 7, §1 van het KB van 17 mei 2007 vermelde documenten en inlichtingen niet of slechts gedeeltelijk bij de inleidende aanvraag werden gevoegd.

Indien echter bij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet alle nodige documenten (waarvoor geen betwisting bestaat over het voorwerp van het document) en alle nuttige inlichtingen volledig zijn gevoegd en indien de aanvraag niet valt onder één van de twee andere hypothesen van onontvankelijkheid, dient de aanvraag ontvankelijk te worden verklaard en dient ten gronde over de aanvraag te worden beslist.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de aanvraag onontvankelijk werd verklaard omdat verzoeker een postadres heeft opgegeven voor de briefwisselingen.

Verzoeker heeft ook een feitelijke verblijfplaats.

Tot vorig jaar verblijf hij, zoals blijkt uit de stukken, aan (...)straat te 2600 Berchem.

Hij werd om financiële redenen uit zijn huurwoning gezet en kwam zo op straat terecht.

Op dit ogenblik verblijft hij in Berchem doch weliswaar op straat, meer bepaald aan de horecazaak Panos aan het station te Berchem.

De feitelijke verblijfplaats van verzoeker is m.a.w. aan het station van Berchem.

Verzoeker heeft in de aanvraag 9ter duidelijk vermeld dat hij dakloos is. Verwerende partij heeft hier geen rekening mee gehouden aangezien in de bestreden beslissing nergens wordt vermeld dat verzoeker expliciet vermeld heeft dat hij dakloos is.

Verwerende partij heeft hierdoor ook de motiveringsplicht geschonden.

In het administratief dossier bevinden zich tevens documenten waaruit blijkt dat verzoeker steeds een feitelijke verblijfplaats heeft gehad.

Daargelaten de vraag in welke mate artikel 7, § 1, 4° van het KB van 17 mei 2007 een ontvankelijkheidsvoorwaarde aan de wettelijke bepalingen kan toevoegen nu artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, zoals van toepassing op huidig geschil, in haar eerste zinsnede betreffende het verblijf van de aanvrager enkel als voorwaarde "de in België verblijvende vreemdeling" vooropstelt, gaat de verwerende partij haar bevoegdheid te buiten door te oordelen dat op straat geen verblijf mogelijk is en ten gevolge hiervan de aanvraag om machtiging tot verblijf waarbij eveneens één postadres wordt opgegeven, onontvankelijk verklaart. In die mate is het middel gegrond.

Artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 in samenlezing met artikel 62 Vw heeft tot doel dat de bestuurde, zelfs als de beslissing niet wordt aangevochten, hem in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat er kan worden beoordeeld of er aanleiding bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Artikel 2 en 3 van de voormelde wet verplicht de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overweging op te nemen die aan de beslissing ten grondslag leggen en dit op afdoende wijze.

Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de beslissing.

Om al deze redenen dien de bestreden beslissing vernietigd te worden."

3.2. De verwerende partij antwoordt hierop het volgende in haar nota met opmerkingen:

"In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- de artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 en de materiële motiveringsplicht ; - artikel 62 Vreemdelingenwet - het zorgvuldigheidsbeginsel, - de rechten van verdediging, - artikel 3 EVRM

Verzoekende partij acht de voormelde rechtsregels geschonden, nu de wet niet voorziet dat een postadres zou zijn uitgesloten.

In antwoord op de in het middel ontwikkelde concrete kritiek, laat verweerder gelden dat de gemachtigde van de staatssecretaris geheel terecht tot de onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf heeft beslist.

Verweerder laat gelden dat artikel 9ter, §1, 2e lid van de Vreemdelingenwet stipuleert als volgt: "De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België."

Overeenkomstig artikel 9ter, §3, 1° van de Vreemdelingenwet verklaart de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging de aanvraag onontvankelijk "indien de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekende brief bij de minister of zijn gemachtigde of wanneer de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat".

In casu blijkt uit de stukken van het administratief dossier onbetwistbaar dat verzoekende partij bij schrijven van 19.04.2017 een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet heeft ingediend, waarbij zij heeft aangegeven dakloos te zij en een postadres heeft opgegeven bij het CAW Antwerpen.

Conform artikel 9ter, § 1, tweede lid en 9ter, § 3, 1° van de Vreemdelingenwet ligt de plicht om de effectieve verblijfplaats aan te duiden ten andere bij de aanvrager.

"Uit de redactie van artikel 9ter, § 1, tweede lid en 9ter, § 3, 1° blijkt dat de plicht om de effectieve verblijfplaats aan te duiden berust bij de aanvrager. De wet is op dit punt duidelijk: de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet dient zelf het adres van de effectieve verblijfplaats van de aanvrager te bevatten en bij gebrek daaraan, wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard. Het is dan ook geenszins aan de verweerder om op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing na te gaan of de effectieve verblijfsplaats van de aanvrager kan blijken uit andere elementen van het administratief dossier of uit eventuele andere verblijfprocedures van de betrokken vreemdeling. Er is bijgevolg geen sprake van een schending van de materiële motiveringsplicht of artikel 9ter van de vreemdelingenwet." (R.v.V. 29 augustus 2013, nr. 108 725)

Verweerder merkt nog op dat verzoekende partij niet aantoonde dat zij verblijft bij het CAW, wel integendeel, zij geeft aan dat zij effectief verblijft aan het station van Berchem.

Met haar beschouwingen in het verzoekschrift tot nietigverklaring weerlegt verzoekende partij geenszins de terechte vaststellingen van de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

Zie in die zin:

"De verzoekende partijen geven in hun verzoekschrift toe dat zij "op het ogenblik van de aanvraag en ook nog gedurende in totaal 4 maanden na deze aanvraag (...) op dit adres (verbleven), totdat zij op 26 maart 2012 noodgedwongen deze woning dienden te verlaten, en onderdak dienden te vinden bij vrienden". Hieruit blijkt dat het motief van de bestreden beslissing dat stelt dat "volgens informatie verkregen door de Lokale Politie van Ingelmunster op 29.03.2012 gebleken is dat betrokkenen niet meer op dit opgegeven adres verblijven (politieverslag zie administratief dossier)" klopt. Dit verslag bevindt zich in het administratief dossier. Het feit dat de verzoekende partijen voor 26 maart 2012 nog wel op voornoemd adres zouden verbleven hebben doet in casu niet ter zake, omdat het aan de verzoekende partijen zelf toekwam, in het kader van de wederkerige zorgvuldigheidsplicht, aan de verwerende partij te laten weten dat zij op een ander adres verbleven. De verzoekende partijen maken niet aannemelijk dat zij de verwerende partij hiervan op de hoogte hebben gesteld. Het motief van de bestreden beslissing is dan ook niet kennelijk onredelijk." (R.v.V. nr. 144 259 dd. 28.04.2015, www.rvv-cce.be, markering toegevoegd).

En ook:

"In de mate dat de verzoeker in zijn betoog zou doelen op een schending van de zorgvuldigheidsplicht, merkt de Raad op dat het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). In casu dient evenwel te worden benadrukt dat de zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid evenzeer geldt ten aanzien van de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger. In het kader van de verblijfsaanvragen op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet zijn duidelijke, wettelijke ontvankelijkheidsvereisten gesteld. Het komt aan de aanvrager toe om een aanvraag in te dienen die conform is aan de bij artikel 9ter van de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De verplichting die in casu rust op de vreemdeling, kadert bijgevolg in de wederkerige zorgvuldigheidsverplichting. Artikel 9ter van de vreemdelingenwet sluit uit dat er op de verweerder, bij de vaststelling dat de aanvrager verzuimt om zijn effectieve verblijfplaats te vermelden in zijn aanvraag, een onderzoeksplicht zou rusten om zelf na te gaan welke de effectieve verblijfsplaats van de aanvrager is. Hiertoe kan verwezen worden naar de uiteenzetting onder punt 4.3. Gelet op hetgeen voorafgaat en gelet op de stukken van het

administratief dossier, maakt de verzoeker met zijn betoog geenszins aannemelijk dat de verweerder op een onzorgvuldige wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. Een schending van de zorgvuldigheidsplicht is dan ook niet aangetoond.” (R.v.V. 29 augustus 2013, nr. 108 725)

In casu heeft de gemachtigde van de staatssecretaris vastgesteld dat verzoekende partij in de aanvraag een postadres heeft opgegeven. De motivering in de bestreden beslissing inzake het vervuld zijn van de ontvankelijkheidsvoorwaarden op het ogenblik van het indienen van de initiële aanvraag is dan ook correct.

Indien de vreemdeling de aanvraag heeft ingediend bij aangetekend schrijven aan de Dienst Vreemdelingenzaken en deze aanvraag de bij artikel 7 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 vermelde documenten en inlichtingen bevat, zal de Dienst Vreemdelingenzaken aan de gemeente vragen om een controle van de feitelijke verblijfplaats te laten uitvoeren, en om in voorkomend geval een attest van immatriculatie af te leveren.

Bij de controle van de feitelijke verblijfplaats zal gevraagd worden om de originele identiteitsdocumenten te vertonen, waarvan in voorkomend geval kopieën werden gevoegd bij de aanvraag. Indien de vreemdeling de originele identiteitsdocumenten niet kan vertonen, wordt de woonstcontrole geacht negatief te zijn. Het woonstcontrole-verslag dient dan te vermelden dat de originele identiteitsstukken niet vertoond werden.

Indien de woonstcontrole positief is, wordt de vreemdeling ingeschreven in het vreemdelingenregister en ontvangt hij een attest van immatriculatie met een geldigheidsduur van drie maanden.

De verwerende partij verwijst naar de inhoud van de Omzendbrief d.d. 21.06.2007 betreffende de wijzigingen in de reglementering betreffende het verblijf van vreemdelingen ten gevolge van de inwerkingtreding van de wetten van 15 september 2006

De verzoekende partij maakt een effectieve controle onmogelijk door het opgeven van een postadres wat duidelijk geen effectieve verblijfplaats is, doch een fictief adres.

Er kan zelfs niet gecontroleerd worden of hij effectief in België verblijft.

“Vooreerst betoogt verzoeker dat verweerder op de hoogte was van zijn verblijfplaats in België aangezien verweerder het opvangcentrum waar hij verblijft zelf heeft toegewezen aan verzoeker. Het is echter niet verweerder, maar het federaal agentschap voor de opvang van asielzoekers, dat verzoeker heeft toegewezen aan het desbetreffende opvangcentrum. Bovendien heeft het sectoraal comité voor de federale overheid op 9 juni 2011 (F0 nr. 12/2011) een besluit genomen waarbij werd geoordeeld dat de Dienst Vreemdelingenzaken geen toegang krijgt tot de gegevensdatabank van het Federaal agentschap voor opvang van asielzoekers. Bovendien blijkt uit dit besluit dat de gegevens waartoe verweerder wel toegang heeft niet steeds accuraat zijn, zodat ook het loutere feit dat verweerder de beslissing gestuurd heeft naar het adres van verzoeker en aldus op de hoogte was van de verblijfplaats niet relevant is. In casu blijkt verzoeker inderdaad op dit adres te verblijven, doch zoals blijkt uit voormelde bespreking heeft verweerder geen enkele zekerheid dat het adres dat terug te vinden is in de stukken van het administratief dossier nog steeds actueel is. Van verweerder kan aldus niet worden verwacht dat hij op de hoogte was van de verblijfplaats in België van verzoeker indien verzoeker niet zelf aangeeft in zijn aanvraag waar hij verblijft in België. Hoe dan ook, stelt artikel 9ter van de vreemdelingenwet uitdrukkelijk dat in de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9 ter van de vreemdelingenwet het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België moet worden vermeld. Verzoeker kan niet verwijzen naar de teleologische Interpretatie van de wettekst aangezien de bewoordingen van deze wettekst bij een eenvoudige lezing ervan voldoende duidelijk zijn. Verzoeker kan zijn eigen onzorgvuldigheid niet afwentelen op verweerder. Verzoeker heeft nagelaten melding te maken van zijn effectieve verblijfplaats in zijn aanvraag. Dit wordt geenszins betwist door verzoeker. Aangezien verzoeker geen melding heeft gemaakt van de effectieve verblijfplaats in België terwijl de vreemdelingenwet op dit vlak zeer duidelijk is, is het niet kennelijk onredelijk van verweerder om te besluiten tot de onontvankelijkheid van de aanvraag. Het staat verzoeker echter vrij om een nieuwe aanvraag in te dienen welke voldoet aan alle wettelijke vereisten. Het enig middel van verzoeker is ongegrond.” (R.v.V. nr. 70.703 van 29 augustus 2011)

Het eerste en enig middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

3.3. De in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de

bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, namelijk artikel 9ter, §3, 1° van de vreemdelingenwet, en naar het feit dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard nu de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat en het opgegeven postadres niet kan worden beschouwd als het adres van de effectieve verblijfplaats.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “verder” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en 27 juni 2007, nr. 172.821).

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). Zij maakt niet aannemelijk waarom volgens haar in de bestreden beslissing uitdrukkelijk zou moeten worden vermeld dat zij dakloos is. De Raad herhaalt dat in de bestreden beslissing wordt verwezen naar artikel 9ter, §3, 1° van de vreemdelingenwet en naar het feit dat de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard nu deze niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat en het opgegeven postadres niet kan worden beschouwd als het adres van de effectieve verblijfplaats, hetgeen volstaat in het licht van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is bereikt en de verzoekende partij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het enig middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Nazicht van de materiële motivering vergt in voorliggende zaak nazicht van de aangevoerde schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Artikel 9ter, §3, 1° van de vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing als volgt:

“De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

1° indien de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekende brief bij de minister of zijn gemachtigde of wanneer de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat;”

In voorliggende zaak wordt de aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen onontvankelijk verklaard omdat de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat en het opgegeven postadres niet kan worden beschouwd als het adres van de effectieve verblijfplaats.

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij in haar aanvraag nergens een effectieve verblijfplaats opgaf en enkel een postadres aanreikte, hierbij stellende dat zij dakloos is.

Daar de ontvankelijkheidsvoorwaarden dienen te worden beoordeeld op het ogenblik van het indienen van de aanvraag kon de verwerende partij gelet op het voorgaande op goede gronden vaststellen dat de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats bevat. Op dat ogenblik was er nergens melding van een effectieve verblijfplaats in het station van Berchem, zoals de verzoekende partij in haar verzoekschrift aangeeft. Het feit dat zij in haar middel verduidelijkt dat zij een feitelijke verblijfplaats heeft, namelijk aan het station van Berchem, doet geen afbreuk aan het voorgaande. Het feit dat zij in haar aanvraag aangaf dakloos te zijn evenmin.

Waar de verzoekende partij voorhoudt dat uit de stukken van het administratief dossier zou moeten blijken dat zij steeds een feitelijke verblijfplaats heeft gehad, weerlegt zij geenszins het motief dat de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat en dat een postadres niet kan worden beschouwd als het adres van haar effectieve verblijfplaats, zodat de verwerende partij de aanvraag onontvankelijk dient te verklaren op grond van artikel 9ter, §3, 1° van de vreemdelingenwet. De Raad herhaalt dat de ontvankelijkheidsvoorwaarden dienen te worden beoordeeld op het ogenblik van het indienen van de aanvraag en dat laatstgenoemde bepaling voorschrijft dat de aanvraag op straffe van onontvankelijkheid het adres van de effectieve verblijfplaats dient te bevatten, quod non in casu. Het feit dat de verzoekende partij het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing is niet van aard deze te weerleggen. Verder is het feit dat zij voor het indienen van de aanvraag zou verbleven hebben in een bepaalde straat om hoger genoemde redenen irrelevant.

Waar de verzoekende partij stelt dat de verwerende partij haar bevoegdheid te buiten gaat en zij in de bestreden beslissing meent te lezen dat wordt geoordeeld dat een verblijf op straat niet mogelijk is, berust het betoog op een verkeerde lezing van de motieven van de bestreden beslissing. De verwerende partij stelt allermindst dat de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard omdat de verzoekende partij dakloos is, maar zoals hoger verduidelijkt omdat de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat, hetgeen de verzoekende partij ontkent, noch weerlegt. Dit onderdeel van het betoog, waarin zij onder meer verwijst naar artikel 7, §1, 4° van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de vreemdelingenwet, is niet dienstig.

De verzoekende partij maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. De schending van de formele en materiële motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van de artikelen 9ter en 62 van de vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

Waar de verzoekende partij de schending van artikel 3 van het EVRM in de hoofding van haar middel aanvoert, merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op dat de Raad van State heeft geoordeeld dat het louter verwijzen naar een aantal grondwettelijke en internationaalrechtelijke bepalingen of die enkel citeren, en zich bovendien beperken tot een aantal algemene beschouwingen zonder die op enigerlei wijze te betrekken op de bestreden beslissing, geen ontvankelijk middel uitmaakt (RvS 3 november 1997, nr. 69.314). Luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618). Het komt de Raad niet toe te raden naar de wijze waarop een rechtsregel geschonden is. De verzoekende partij beperkt zich in het verzoekschrift tot het aanhalen van de schending van artikel 3 van het EVRM in de hoofding van haar middel. Deze handelwijze voldoet niet aan de voornoemde vereiste dat, om van een middel te spreken, de wijze moet worden omschreven waarop de aangevoerde rechtsregel is geschonden door de bestreden beslissing. Dit onderdeel van het middel is onontvankelijk.

Het zorgvuldigheidsbeginsel, waarvan de schending eveneens wordt aangevoerd, legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

Daargelaten de vaststelling dat de verzoekende partij nergens ingaat op de in de hoofding van haar middel aangevoerde schending van de rechten van verdediging en zodat er hoe dan ook geen sprake is van een ontvankelijk middel in de zin van artikel 39/78 i.o. 39/69§1,4° van de vreemdelingenwet, wijst de Raad er verder op dat de rechten van verdediging in administratiefrechtelijke zaken enkel van toepassing zijn op tuchtzaken doch niet op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de vreemdelingenwet (RvS 3 november 2003, nr. 124.957). De schending van de rechten van verdediging wordt in voorliggende zaak niet op ontvankelijke wijze aangevoerd.

Voor het overige laat de verzoekende partij na aan te geven welke andere beginselen van behoorlijk bestuur of algemene rechtsbeginselen ze geschonden acht en de wijze waarop de bestreden beslissing andere beginselen van behoorlijk bestuur schendt. Een middel dat gesteund is op de schending van een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, waaromtrent geen nadere aanduidingen worden verschaft, is onontvankelijk (RvS 16 februari 1999, nr. 78 751). Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

Het middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien maart tweeduizend achttien door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU